

Perduts a un planeta desconegut

Jo no hi era, però em van explicar que al 1969 hi havia dos nens. Un es deia Eric i l'altre es deia Oriol. Un dia van veure per la tele com l'APOLLO 11 allunava.

-Oriol.- va di l'Eric tot emocionat -I si fem una nau espacial per viatjar per l'espai?
-Quina gran idea!-va exclamar L'Oriol picant de mans.

Van passar uns dies i van acabar de construir la nau. Es van pujar i van sortir volant.

Volant per l'espai van sentir la veu de l'ordinador de la nau.

-perill, perill, asteroide aproximant-se.

-Oh, no!- va dir l'Oriol espantat -si xoquem ens estavellarem contra aquell planeta.

Van girar el volant de la nau amb intenció d'evitar l'asteroide, però va succeir el contrari. Van xocar bruscament i van trigar 10 segons en estavellar-se contra la superfície del planeta.

L'Eric va ser el primer en obrir els ulls perquè de la patacada que es van donar, van quedar inconscients.

-Que és aquest lloc?- va demanar l'Eric encara una mica als núvols. Es va fregar els ulls i va veure un paisatge molt bonic. Va comprendre que estaven en un planeta ple de vida.

-Però...- va dir l'Oriol aixecant-se del terra -Però des de l'espai es veia sense vida. Tot gris i molt lleig, com Mercuri.

-No hem de preocupar-nos d'això.- va dir l'Eric seriós -Ara ens hem de preocupar de reparar la nau.

Caminant, no molt lluny d'on es va estavellar la nau, es van trobar amb una espècie de vida d'aquell planeta.

Hola terrícoles.- va dir -he escoltat que heu de reparar la vostra nau. Us puc ajudar?

-És clar que ens pots ajudar. Eeeh...-Va respondre l'Oriol.

-Potser volies dir drac. el nom de la meva espècie.

-Saps que?- va dir una altra vegada l'Oriol -el nom de la teva espècie em resulta familiar...

-D'acord!- va exclamar l'Eric -necessitem un parell de làmines de metall, un tornavís, uns quants cargols i combustible.

-Espera un moment...- va dir l'Oriol -crec que tenim un tornavís a la nau.

-Doncs anem a buscar les altres coses!- va dir l'Eric començant a caminar.

Unes hores després es van trobar davant d'una ciutat molt gran i van decidir entrar.

-Wow!- va dir l'Eric al·lucinant -Aquesta ciutat és molt gran.

-Mireu.- va dir l'Oriol assenyalant a una botiga -Potser allà podem obtenir les làmines de metall que necessitem.

-Hola. Què necessiteu?- va dir un drac, aquesta vegada, vell.

-Hola.- va dir l'Eric educadament -Que ens pot donar un parell de làmines de metall si us plau?

-És clar que sí.- va respondre el drac amablement -Seran trenta fantasy monedes.

-Ho sento molt.- va dir l'Eric trist -No tinc fantasy monedes. Només tinc un tipus de moneda que utilitzen al país del meu planeta.

-No passa res- va dir el drac intentant consolar-lo -Et dono les làmines gratis i també et dono aquests cargols.

-Moltes gràcies senyor drac!- va exclamar l'Eric agraït.

-Només queda el combustible i podrem tornar a la Terra!- van dir l'Eric i l'Oriol emocionats.

-Ha estat un plaer conèixer-vos.- va dir el jove drac amb llàgrimes a les galtes.

-No ploris amic.-va dir l'Eric consolant-lo -Podràs ser la nostra mascota, cada estiu anirem de vacances al teu planeta.

-Doncs, a què esperem? A pel combustible.

Van anar a un pou on hi havia carbó.

-Per fi!- van exclamar a la vegada molt feliços -només hem d'agafar una mica de carbó i...- de sobte va pujar un bruixot del pou.

-Si veníeu per carbó, haureu d'esperar fins demà perquè vaig a tancar la mina.- va dir el bruixot.

-Deixa'ns agafar al menys una llavor de carbó.- va dir l'Eric suplicant.

-D'acord, però us costarà una fantasy moneda- va dir el bruixot estenent el braç.

-Aquí la té- va fer el drac agafant la moneda amb la boca.

-D'acord. Podeu estar només un minut. Que he d'anar a casa- va dir el bruixot amb cara d'avorrit.

-A veure...- va dir l'Eric pensatiu -quina podem agafar que ens doni combustible suficient per arribar a la Terra?

-Aquest carbó dona combustible infinit així que dona igual quina agafem- va respondre el drac que ho sabia tot d'aquell planeta.

Van sortir de la mina amb la llavor de carbó. Van anar a la nau i no van trigar res en reparar-la.

-Quines ganes tinc de veure el vostre planeta!- va dir el drac entusiasmat mentre travessaven una capa de núvols grisos.

-Ara ho entenc- va dir l'Oriol -la capa de núvols és un camuflatge perquè es pensin que no hi ha vida.

-Què ximples hem estat al pensar que no hi havia vida!- van exclamar els dos amics entre rialles